

ւորը շարադրել է Նալբանդեանը իւր մահ-
ուանից քիչ առաջ: Այդ աղօթքը յայտնի է
եղել Նոր Նախիջևանում: սակայն ձեռագրի
մէջ այդ տողերը գրող մեծարգոյ պ Փ. Ա.
ցաւելով յայտնում է, որ ինքը միայն այդ
երկու տունը գիտէ, շարունակութիւնը մո-
ռացել է: Ահա այդ Տէր ողորմեան:

«Աստուած հօգօր՝ երկայնամիտ,
Հոյր քաղձանաց մեր միամիտ
Հաս օգնութիւն թշուառ հային,
Հալածէ մեր շար թշնամին:

Տէր ողորմեա՛, Տէր ողորմեա՛:

.

Եւ թէ մօտ է մեր օրհասը
Եւ մեզ սպասէ դառն թասը,
Գոնէ տուր մեզ արիութիւն
Վըրկայ լինել մեր հաւատոյն:

Տէր ողորմեա՛ . . .

Ն. Ք.

ՆՈՐ ՏԱՐԻ

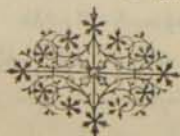
(Ներածութիւն):

Մաշուում է կեանքը, հալուում՝ ամէ ցամ:
Տըկար է միտքը, սառուում է արին . . .
Ես՝ Մայր Հայրենիք՝ կ'իջնեմ՝ գերեզման՝
Զրոտեամք քաղցր քո ազատութիւն:

Բայց ես կ'ուզեի — գէթ իմ՝ օրհասին
Դու ոտ կոխէիր հաստատ մանապարհ,
Տանջանքից յետոյ դու քո առաջին
Տեսնէիր քացուած քո օրը պայծառ:

Կ'ուզեի — գէթ այժմ՝ հասցնէր քամին
Հայրենի գիւղից մի ծայնիկ միայն,
Որ ինձ չըթերէր նոր քօթ ցաւազին
Դառն արտասուքի՝ ծովացած արեան . . .

Յ. ՅՈՒՆԱՆՅԱՆ:

ՆՈՐ ՏԱՐԻ*

(Պատկեր Շիրակի գիւղական կեանքից):

Իրիկուայ մալի ալֆի վաղդ վարժատեն տուն
էի գտնւում: ցո՛ւրտ, Վարախաշու պա՛ղ քամին
կատղած փչւմ էր ու ձււնը վերեւէն քուլայ — քու-
լայ թափւմ էր: Չեռքերս սառել փէտ էին կըտ-
րել. ո՛չ կրնւմ էի դիպա բերանս տանիմ, փչիմ
տաքցնիմ, ո՛չ էլ ղոլղուղիս տակը դնիմ: չու՛նքի որ,
մէ ձեռքս շանդէս էր՝ մէջը մենձ մայրենիս, դօսքս
ու դաւթններս, մէկէլ ձեռքս էլ կաղամբարս ու
ղալամս: Եգ չէշիտ, թրջուած շան գող տալով՝ հա-
սայ տուն: գոհ գուռը բացի, մտայ շուաքը, տան
դուռն էլ ո՛ր չբացի՝ ա՛յին բէրին էղայ ու մնացի.
ինչի որ մօեղնեցու բունը քանդես ու ընդունք ի-
րար անցնին ու խառնուին իրար, ո՛րը հաւկթները
փախցնէ, որը էս ծակէն էլնի էն ծակը մտնի, էն
չէշիտ էր մեր տնեցոց հալը. ո՛րը գունտ էր կըրմ,
որը ձէթ էր բերւմ, որը լախանի թփերն էր իստը-
կւմ ու տօլմա փաթթւմ: Մենձ հօրողօրս կնիկն
էլ հօրս-ապալայիս ու պիճի-անայիս հետ փէշխուռի
տակը նստել ու գաթի գնդերը բանւմ էր: օխաւ-
ււմ ու ձէթ քըրմ, ծփծփւմ, սարքւմ գաթի իւ-
ղէքը, Խանւմ-ապլան գաթի խորիզն էր տորորւմ:
հօրս-խաթունը թընգրի մոխիրն էր քաշւմ ու
հայհայն էր ընկել վառելու. պղտի հարսն ու աղ-
ջըկներու կէսն էլ բոլորուել էին մենձ փէշխուռի չորս
կողմն՝ լօրի ու կարթօլ էին իստըկւմ: Աղջկներու
մնացած կէսն էլ տան մէջ մօրպետութեն էին էնրմ,
տանւմ էին, բերւմ էին, տան միջի աքան ցաքան
թափած բաները ժողովում աւելում էին, Մամս էլ
երկան օխալպիմ ձեռն առած տան մէջը տընկտըն-
կալով ման էր գալւմ ինչը որ իրողներու վրէն
վերակեցուն, ու բազի բազի ճըվւմ էր: «Աղջի,
Զարթար, գաթէքուն լաւ ձէթ քսէ, որ համով
էղնին. Գիւլի ջան, թէղ էրէք գուք էլ լօրին իս-
տըկէք, պրծէք, թնդիրը վառաւ» ու ես ինչ գիտեմ
էս չէշիտ հաղար ու մէ բան: Սարս ամիս էլ վեր-
ցրել էր մէ երկա՛ն սրղւմ, էգ սրղի զխուռն փաթ-
թել էր ազմ չուլ ու մուլ, ընդուր վրէն էլ գարէ
ալուր էր լցել ու տան մրով սեցած խոշտներուն
քօթ-քօթ էր զարկւմ: Մենակ ես էի, որ պէլա-
ցել մնացել էի ու ես ընձի ընձի զարմանւմ էի թէ
ընչի հըմար ին էս քուլլի: Մէկ էլ մտքովս անցաւ
թէ չէղնի ափօրս նշանել ին, ո՛ւ ուրախութենէս
էլ չիմացայ թէ ինչ էնեմ: Գրքերս, կաղամբար —
մաղամբարս մէ կողմ թափի ու վազի մամիս օտները
փաթթուայ ու ըսի. «Մամի ջան, էս ընչի՛ հըմար
ին էս քուլլի, էս ի՛նչ թագարուկ էք տեսնւմ»:

* Գ. Ժեմարանի վարչութեան թոյլտուութեամբ տպագր-
ւում ենք այս պատկերը, որ գրել է Զ. Ղասարանի աշակերտ
Ծ. Մովսիսեանը եւ կարդացել աշակերտական գրական նրե-
կութիւն: